

stellige Situation, hvori saavel Landet som Købstæderne for Øjeblikket befinde sig, men det er et varigt Tryk, som den senere Lovgivning har lagt paa Kommunerne, og som efterhaanden er vokset saaledes op, at de virkelig maa siges at være blevne overbebyrdede. Jeg skal efter at have udtalt mig udførligt om dette Punkt ved 1ste Behandling ikke komme tilbage derpaa. Det fornødne desangaaende indeholdes i Betænkningen, og jeg skal altsaa henvise dertil. Er det nu saa, at der virkelig ved den nyere Lovgivning er lagt et stort Tryk paa Kommunerne saavel paa Landet som i Byerne, saa er der efter vor Mening ingen anden Udvej end den at søge paa en varig Maade at lette Kommunerne for disse Byrder. Yderligere Skatter anse vi det under de nuværende Forhold for overordentlig betænkeligt at skride til. — Der paahviler imidlertid nu efter Lovgivningen Kommunerne en Del Udgifter, som nærmest tjene Statsøjemed, enten udelukkende eller dog til Dels, og det er vor Mening, at den Løstelse, som Kommunerne trænge til, skulde tilvejebringes derved, at Staten enten helt eller delvis overtog disse Udgifter. Et Forslag derom forelaa jo ogsaa nede i det andet Ting og gav Anledning til nærværende Lovforslag; men det er let forstaaeligt, at vi i alt Fald ere af den Mening, at et Forslag af denne Art bør udgaa fra Regeringen, som alene er i Bestiddelse af de fornødne Oplysninger, som maatte ligge for, naar et saadant Lovforslag skal fremlægges; og har Regeringen ikke i Øjeblikket disse Oplysninger, er den lettere end nogen anden i Stand til at skaffe dem til Beje. — Vi antage derfor, at det vil blive meget vanskeligt i kommende Aar at fortsætte med Hjælp til Kommunerne ad ekstraordinær Vej, og vi have den Tillid til Regeringen — støttet paa Udtalelser af den højt agtede Minister — at der i alt Fald til næste Samling vil komme til at foreligge Forslag i den af mig antydede Retning. Men hvis disse Forslag ikke skulde føre til det, som vi anse for at være nødvendigt for Kommunerne, maa Flertallets enkelte Medlemmer forbeholde sig fuld Frihed over for det Spørgsmaal, som til den Tid vil komme til at foreligge.

Ødet vi saaledes anbefale det høje Ting at stemme for Lovforslagets § 1, have vi dog tilladt os at foreslaa en Ændring heri. Det vil være dette høje Ting bekendt, at det andet Ting har vedtaget, at de Bidrag, som tilfalde Amtskommunerne, skulde afskrives direkte for hver Hartkornsejer i Amtskommunen. Det anse vi for urigtigt, allerede af den Grund, at det vil blive et ganske

enormt Arbejde for Stattelkontorerne at foretage denne Afskrivning for hver enkelt Hartkornsejer i Amtskommunen, og forbi den store Ulejlighed, der herved paabyrdes Autoriteterne, af den paagældende Hartkornsejer ikke vil blive paaskønnet tilstrækkeligt, naar han ser, hvor ubetydelig hele Løstelsen bliver for ham, idet det afskrevne Bidrag maatte kun blive 1 Kr. eller 1 Kr. 50 Ø. pr. Td. Hartkorn. Dertil kommer, at en Afskrivning paa den enkelte Hartkornsejers Konto rammer ikke alle Begne lige; thi der er adskillige Amter, hvor Amtsrepartitionensbidragene ikke udskrives direkte paa Hartkornet, men hvor en Del af disse Bidrag ere paalignede Sognekommunerne. I disse Tilfælde vil man ikke træffe de rette, som have betalt for meget i Afgift; men det vil komme andre til gode. — Og endelig kommer dertil for os den Betragtning, at vi kunne tænke os mange Forhold, hvor det for Amtskommunerne vilde være langt fordelagtigere at benytte det Bidrag, der tilfalder dem, paa en anden Maade end til denne direkte Afskrivning. Der kan paahvile Amtskommunerne byrdefulde Gældsforpligtelser, som det kunde være langt fordelagtigere, baade for Kommunen og for de enkelte Skatteydere i Kommunen at saa betingede ved dette Bidrag. Og selv om det ikke er Tilfældet, kan det i mange Tilfælde være rigtigt at beholde dette Bidrag i Kommunens Kasse og derved muliggøre en formindsket Afskrivning i de kommende Aar. Vi tro derfor, at det er meget rigtigt at stille Amtskommunerne ganske paa samme frie Maade, som Lovforslaget har stillet Bykommunerne, og at man altsaa skal anbefale dem at anvende det Bidrag, som tilfalder Kommunerne, paa den Maade, som Amtsraadet maatte anse for tjenligst, baade for Kommunen og for Skatteyderne i denne. — For øvrigt skal jeg bemærke, at Flertallet i Udvalget eller hele Udvalget, for saa vidt som Mindretallet gaar med til § 1, er af den Formening, at den Norm, som her er lagt til Grund for Fordelingen af selve Bidraget, idet det nemlig fordeles paa de forskellige Amter efter deres Vejudgifter, er langt at foretrække for den Fordeling, som fandt Sted efter Loven af 8de Maj 1894. — Dermed skal jeg altsaa paa Flertallets Begne anbefale det høje Ting at vedtage det af os stillede Ændringsforslag og ogsaa at vedtage Lovforslaget med denne Ændring.

Jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind paa det ærede Mindretals Stilling, men skal afvente, hvad den ærede Ordfører for Mindretallet maatte have at sige i den Hens-